

i Lovforslagets § 298 er sat som det sidste Stykke i Paragraffen, hvorved den kommer til at gælde ikke blot for den simple Rømning, men ogsaa for den kvalificerede, det vil sige for Tilfælde, hvor flere rømme i Forening eller hvor Rømningen sker under mislige Omstændigheder. En naturlig Følge heraf er det, at Maksimum af den nedsatte Straf er bestemt til en Bøde paa 400 i Stedet for, som i L. 1866 § 12, til 100 Kroner. Til Bestemmelserne i den nye nævnte Lovs § 16, som mere angaa disciplinære Forhold, svare Lovforslagets §§ 106—107. I Tilslutning til Rømningsbestemmelserne fastsætter Lovforslaget i § 301 Straf for den Sømand, der forlader Skibet, naar det er steet i Fare, uden at iagttage, hvad der paaligger ham som god Sømand, jfr. § 78; Paragraffen svarer forsaavidt til § 291 for Skipperens Bedkommende, men det vil ses, at Straffen for Mandskabet er bestemt med større Mildhed.

I § 302 sættes i Overensstemmelse med hvad ovenfor ved § 87 nærmere er udviklet, Straf for Søfolk, der ved fuldstændig ubesøjet Paastand om dets Uødygtighed fremkalde en Bestaatigelse af Skibet, og §§ 303—305 give derfter Straffebestemmelser for Uødsættelighed og Vold mod Skipperen eller andre Befalingsmænd samt for Mytteri. Disse Bestemmelser svare i det væsentlige til §§ 18 og 19 i Loven af 23de Februar 1866, men de ville dog findes at indeholde enkelte Forandringer, bortset fra den forskellige Form. I § 303, hvis 1ste Stykke svarer til det sidste Stykke i Loven af 1866 § 19, er der saaledes tilføjet et 2det Stykke, der gaar ud paa, at Straffen for den simple Uødsættelighed under iøvrigt formildende Omstændigheder endog skal kunne bortfalde, naar Forseelsen er foranlediget ved, at Skipperen eller den, der træder i hans Sted, med Urette har nægtet den Paagældende Landlov for at føre Klage paa rette Sted over Behandlingen eller Skibets Tilstand. Der er forekommet Eksempler paa noget saadant, men det er formentlig undskyldeligt; at den Paagældende under saadanne Omstændigheder, hvor der betages ham Afgang til at gøre sin formentlige Ret gældende, fristes til at tage sig selv tilrette ved at nægte at gøre Arbejde. Forudsætningen er iøvrigt, at denne Uldighed ikke har Karakteren af Mytteri eller Sammenrottelse; er dette Tilfældet, viser Slutningen af 2det Stykke i § 305, at der selv hvor ingen Vold finder Sted, kun formenes at burde være Tale om en Strafformildelse, men ikke om Straffrihed. I det andet Stykke af § 304, hvilken Paragraf svarer til de 2 første Stykker af § 19 i Lo-

ven af 1866, vil det fremdeles ses, at Straffen er bestemt til Strafarbejde indtil 3 Aar, eller under formildende Omstændigheder Fængsel, dog ikke under 2 Maaneders simpelt Fængsel, medens Loven af 1866 for det her omhandlede Forhold har Straf af offentligt Arbejde indtil 6 Aar, eller under formildende Omstændigheder Fængsel, dog ikke under 3 Maaneders simpelt Fængsel. Denne Medsættelse, særligt af Straffens Maksimum, er foreslaaet for at tilvejebringe et mere passende Forhold imellem Straffesatserne i denne og den paafølgende Paragraf. I § 305, sidste Stykke, er nemlig, ligesom i Loven af 1866 § 18, Maksimum af Straffen for Anstifterne og Anførerne i et Mytteri, overfor hvilket Skipperens eller andre Befalingsmænds Opfordringer til at vende tilbage til Uldighed og Orden have vist sig magtesløse, og hvorunder der endog er øvet Vold mod Person, mulig ogsaa mod Skipperen, ligeledes sat til 6 Aars Strafarbejde. Det synes imidlertid ubestrideligt, at en Mytteriforbrydelse af den anthvede Art for Hovedmændenes Bedkommende maa siges at være grovere og farligere, og derfor ogsaa at egne sig til større Straf, end voldeligt Overfald fra Enkeltmands Side udenfor Mytteri-Tilfælde. Dertil kommer, at der ved det i § 304 2det Stykke, ligesom forøvrigt i § 305 3dje Stykke, gjorte Tillæg: „forsaavidt Gærningen ikke efter sin Bestaenhed medfører større Straf“, aabnes Afgang til at anvende større Straf end 3 Aars Strafarbejde, naar der ved det voldelige Overfald er tilføjet Skipperen eller anden Befalingsmand en Stude, der henhører under den almindelige Straffelovs §§ 203 eller 204. (Saar eller Lemlæstelse).

Med Hensyn til §§ 306 og 307 henvises til hvad der er bemærket ved §§ 293, jfr. 296, og 290. § 308 indeholder en almindelig Bestemmelse om Bødestraf for Tjenesteforsæller, der, som ovenfor ved § 102 bemærket, paa en Maade er et Sidestykke til Skipperens disciplinære Straffemyndighed efter sidstnævnte §. § 309 foreskriver derfor ogsaa, at hvor en Sømand allerede er straffet af Skipperen i Henhold til § 102, skal der tages Hensyn hertil, hvis der maatte blive rejst Sag imod ham for det samme Forhold; Straffen skal da nedsettes eller endog efter Omstændighederne helt bortfalde. Slutningsbestemmelsen i § 310, at §§ 285—296 komme til Anvendelse paa den, der i Skipperens Forsald er traadt i hans Sted, forstaar sig vel af sig selv.

De tvende sidste Paragraffer indeholde nogle almindelige Bestemmelser, § 311 navnlig angaaende Forfølgningen af de ovenom-